

EN KÜÇÜK AYRINTI:O KARARTI

Hızlı ve sakin adımlarla yürüyordu. Onlarca insan geçiyordu yanından. Onlara çarpmamak istiyor ; fakat her defasında "Özür dilerim,pardon,af edersiniz."sözlerini söylüyordu.Fırsat buldukça da elindeki kağıt parçasına bakıyordu.En sonunda kırmızı kapılı ,14 numaralı apartmanı bulmuştu.Derin bir "Oh" çekip,karşıdan karşıya geçti.Bu arada az önce elinde olan kağıt parçasını arıyordu.Ama bulamıyordu.Ceplerine baktı, fakat yoktu.

Gireceği stüdyonun bu binada olduğundan emindi.Kaçıncı katta olduğunu ise hatırlamıyordu."Galiba ilk daireydi." diyerek içeriye girdi.Karşısına ilk çıkan dairenin zilini çaldı.Kapının üstünde hiçbir şey yazmıyordu.Kapıyı açan orta yaşlı bir kadındı."Hoş geldiniz." dedikten sonra adamın soru sormasını beklemeden işinin başına döndü.İçeride birkaç kişi vardı.Hepsi de kendi alemindeydi.Hemen pencerenin önünde oturan gence sordu:"Burası neresi?" Cevap alamadı.Bir daha,bir daha sordu.Fakat yine cevap alamadı.Biraz sinirlenmişti.Tam o sırada duvarda yazılı olan afişi gördü.Burası engellilere ait bir daireymiş ve tam bu afişin altında oturan bir çocuk resim çiziyordu.Kapının hemen ilerisindeki küçük masada kağıda bir şeyler karalıyor,siliyor ve en sonunda eline aldığı boyaları kağıda sürüyordu.Adam ,kapıya doğru yürürken çocuğun bu hali dikkatini çekti.Bir güç onu küçük çocuğa doğru çekiyordu.Yanına gitti.Çocuğun çizdiği resmi inceledi.Gerçekten düşündürten bir resimdi.Gözlerini kıstı, bir an için resmin içine girdiğini sandı.Çocuğun bakışlarıyla da bu rüyadan uyandı.

Stüdyoya gitmekten vazgeçmişti.Çocuğun yanına bir tabure çekerek oturdu.Çocuğu izlemeye başladı.Çocuk ,elindeki boyaları bırakmış, bir kağıt alıp bir şeyler yazdıktan sonra adama uzatmıştı.Adam,bir daha şaşırarak cebinden çıkardığı bir kalemle yöneltilen soruyu cevaplıyordu.Soru şuydu:

-Dikkatinizi çeken şey nedir?

_Dikkatimi çeken şey şu olacak ki buradayım. Sanıyorum ki dünyayı engelli birine benzettin.

Çocuk, bu cevabı beğenmemiş olacak ki başını sallayıp,kaşlarını kaldırıyor..Kağıdı ve kalemi tekrar alıp yazmaya devam ediyor:

-Resimde asıl dikkatinizi çekmesi gereken şey engelli bir insanın koskoca kainatta ve en mühimi kendi içinde yaşadığı yalnızlıktır.

Adam, resmi kendine doğru çevirdi.Çok düşündüğü her halinden belli oluyordu.Dünyanın içinde küçük bir karartı vardı.Bir insana benzeyen bir karartı.Ayakları ve bir sol kolu olmayan. Adam,birden çocuğu incelemeye başladı.Ayakları ve kolu vardı.Peki bu karartı kimdi?Kağıdın arkasına:"Peki bu karartı kim, sen misin?"

Çocuk sol kolunu ayaklarını göstererek söylediğinin doğru ama eksik olduğunu yazdı ve şunları ekledi:

-O çocuk tek ben değil,benim gibi olan ve benden daha kötü halde olan bütün engelli kardeşlerim.O karartı sadece bir sembol.

Adam,eline masanın üzerindeki kurşun kalem aldı.Tamamen boyanmamış olan resimde karartıya uzatılan bir el çizdi ve çocuktan onu da boyamasını istedi.Kağıdı son kez eline alıp şu sözleri yazdı:

Engelliler, dünyada yalnız olan kimseler değildir.Uzatılan bu el ,her gün bir engelliyle aralarında hiçbir engelin olmadığını ve olamayacağını gösteren çok güzel bir semboldür.Unutma,engeller aşılmak için vardır.

Adam yerinden kalktığı anda çocuğun gözlerini dolduğunu gördü ve çocuk bugünün tek doğru cevabının bu söz olduğunu yazdı.

Adama sarıldı.Adam kapıdan dışarı çıkacakken çantasından çıkardığı fotoğraf makinesiyle çocuk ve çizdiği resmi fotoğraf karelerine sığdırdı.

O resimde çizilenler ise şunlardı:

- Dünya bir tekerlekli sandalyeye oturmuş,kulaklarına kulaklık takmıştı.Arkasında onu iten bir insan vardı ve de en küçük ayrıntı o karartı...